

Alison Gaylin

Blijf bij me

Haar dochter is spoorloos, net als haar zus

ISBN 978-90-225-7540-6

ISBN 978-94-023-0475-6 (e-book)

NUR 305

Oorspronkelijke titel: *Stay With Me*

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 by Alison Gaylin

All rights reserved

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder, Beverly LeBov Sloane

DEEL 1

Ik wil sterven in een film. Ik wil op mijn rug liggen met een brandweerman-filmheld boven me die op mijn borst drukt en me smeekt om te blijven leven. Mijn gezichtsvermogen neemt af en soms lijkt hij wat wazig, maar ik kan zijn ogen wel zien. Ze zijn blauw en gevoelig en ze glimmen van de tranen. Ik zie een wit licht achter hem en het is heel, heel fel waardoor hij net een engel lijkt. Ik ben verzwakt. Ik weet dat hij de laatste persoon is die ik zal zien en daar put ik troost uit.

Misschien is de brandweerman mijn echtgenoot. Of mijn Verloren Gewaande Grote Liefde. Misschien is hij wel een vreemdeling die me drie minuten geleden uit een brandende auto heeft getrokken. Daar ben ik nog niet helemaal uit omdat het er ook niet toe doet... niet echt. Het enige wat ertoe doet is dit moment waarop mijn leven me ontglipt en ik de WERELD van de brandweerman ben!

‘Blijf bij me,’ zegt hij, zoals ze altijd in de film zeggen als mensen doodgaan. ‘Blijf bij me, lieve schat. Blijf bij me, alsjeblieft.’

Het is het liefdevolste wat iemand ooit tegen me heeft gezegd. Het is het liefdevolste wat ik ooit heb gehoord.

*Uit het dagboek van Clea Spector, 17 jaar
20 september 1981*

Proloog

16 januari 2010

‘Jij eerst.’

‘Eh, nee, dat hoeft niet, hoor.’

Lindsay Segal wees met de fles bramenbrandewijn naar Maya alsof het een microfoon was. ‘Kom op. Hij bijt niet.’

Maya was daar niet zo van overtuigd. De mond van de fles hing een paar centimeter voor haar neus en ze kon het spul ruiken – een nare weeïge lucht, als hoestsiroop die niet goed meer was. Haar maag kromp ineen. Ze was dertien. Op een glas champagne bij Craig Sappersteins bar mitswa na, afgelopen oktober, had ze nog nooit gedronken, had ze er ook nooit behoefte aan gehad. Maar de bramenbrandewijn was geen echt drankje, meer een uitdaging. Lindsay had de fles van haar ouders gejat – een cadeautje van drie of vier jaar geleden, de verbleekte rode strik zat nog op de fles, als een waarschuwingslabel. ‘Moet je kijken,’ had ze tegen Maya, Nikki en Annalee gezegd, toen ze hem als een konijn uit de hoge hoed eronder vandaan had getrokken. Maya had haar wenkbrauwen gefronst, maar Nikki en Annalee hadden bewonderende kreten geslaakt, alsof ze hun hele leven op die kansloze, plakkerige fles hadden zitten wachten.

Maya snapte nog niet veel van Lindsay, Nikki en Annalee. Maar dat was begrijpelijk. Vóór afgelopen maandag had ze alleen hun reputatie gekend. Maya zat per slot van rekening nog maar in de eerste en zij al in de derde – de populaire meisjes, de bitches met hun superstrakke

skinny jeans en volmaakt glanzende haar dat ze naar achteren gooiden. Ze hadden de uitstraling van een landmijn: onvoorspelbaar en krachtig en ‘kom niet te dichtbij, want dan ga je eraan’.

In september had ze toegekeken hoe de jongen op wie ze een oogje had na koorles in Lindsays armen was gedoken en haar helemaal had afgelebbard waar iedereen bij stond. Getver. En tegelijkertijd: duh. Jongens als Miles Torper vielen altijd voor meisjes als Lindsay. Jezus, iedere jongen die zijn kans schoon zag, viel voor Lindsay. Zo ging dat.

Maya had een paar weken lang een hekel aan Lindsay gehad en had een paar vuile blikken op Miles geworpen als hij naar haar keek bij handvaardigheid. Maar ze kon niet boos blijven op Miles. Hij was te grappig, te goed, te... Miles.

En wat had het trouwens voor zin om een hekel aan Lindsay te hebben? Lindsay zag haar niet eens staan.

Tot een week geleden.

De merkwaardige omwenteling in Maya's leven hield in dat ze nu bevriend was met Lindsay Segal – iets wat ze nooit had gewild, totdat het was gebeurd. Nou ja, misschien was ‘bevriend’ een te groot woord, aangezien ze nog maar zes dagen met elkaar hadden opgetrokken, maar toch voelde het wel zo. Belangrijk.

‘Is het schilderij dat in de kantine hangt van jou? Wat gaaf,’ had Lindsay gezegd. ‘Moet je horen, we gaan na school naar de nieuwe Forever 21. Ga je mee?’ Lindsay Segal die Maya een complimentje gaf. Lindsay Segal die ervan uitging dat Maya dezelfde kleren leuk vond. Lindsay Segal, de Lindsay Segal van Miles, die Maya uitnodigde om mee te gaan shoppen.

Het was alsof ze op een bloedhete dag in ijskoud water was gesprongen: een schok, maar daarna zalig. Maya had ja gezegd. Natuurlijk had ze ja gezegd. En ze had ook ja gezegd toen Lindsay haar hulp had gevraagd bij een handvaardigheidopdracht en ze had ja gezegd toen Lindsay haar had gevraagd om bij hen te komen zitten tijdens het studie-uur. En twee dagen geleden, afgelopen donderdag, had Maya ja gezegd toen Lindsay haar had uitgenodigd om aan De Tafel te

zitten tijdens de lunchpauze. Maya, de enige eersteklasser aan De Tafel. Maya, die haar beste vriendinnen Zoe en Larissa in de steek had gelaten en haar best had gedaan hun teleurgestelde blikken niet te voelen. *Zij zouden precies hetzelfde doen. Dat weet ik zeker.*

‘Eet je met ons mee?’ had Miles vanaf de andere kant van de tafel verrast gevraagd. ‘Tof!’

En nu was ze hier bij Lindsay thuis. Uitgenodigd voor een logeerpartijtje. ‘Zonder ouders,’ had Lindsay gezegd. ‘Alleen ons clubje.’ En Maya had ja gezegd. Natuurlijk had ze ja gezegd.

‘Toe dan,’ zei Annalee. ‘We hebben niet de hele avond de tijd, Maya.’

Maya keek naar Lindsay. ‘Waarom willen jullie dat ik eerst een slok neem?’

‘Omdat...’ Lindsay grijnsde, ‘... jij de gast bent.’

Maya staaarde in die doodkalme ogen.

‘En trouwens, Miles zei dat je wel van een feestje hield.’

‘Wát?’

‘Kijk nou. Ze wordt rood.’

‘Hou je kop, Nikki.’ Lindsay zette de fles op de vloer tussen hen in en de grijns werd wat milder. ‘Sorry, Maya. Dat was niet aardig van Nikki.’

Maya schraapte haar keel. ‘Miles...’ Haar stem sloeg over. ‘Miles zei dat over mij?’

‘Niet met die woorden. Hij zei dat je heel volwassen bent voor je leeftijd...’

‘Hij had het over mij? Tegen jou?’

‘Je vindt hem leuk,’ zei Nikki, met iets te veel gretigheid in haar stem. ‘Geef toe. Ik zou maar uitkijken voor haar, Linds.’

‘Hou. Je. Kop.’

‘Nee.’ Maya keek naar Lindsay. ‘We hebben samen handvaardigheid. Verder niet. Zo ken ik hem.’

‘Ik geloof je.’

‘Gelukkig, want...’

‘Anders,’ zei Lindsay.

Maya staaarde haar aan. ‘Wat?’

‘Miles zei dat je anders bent dan andere meisjes... maar dan op een goede manier.’

Maya hapte naar adem. Haar handpalmen werden klam en ze voelde dat het bloed naar haar wangen stroomde. Ze bloosde weer. Ze verafschuwde zichzelf. *Zou hij dat echt gezegd hebben? Tegen háár?*

Annalee zei: ‘Dus... aangezien hij denkt dat je zo volwassen en anders bent en zo... Ik bedoel, zulke aardige dingen zegt hij niet over iedereen.’

‘Daarom hebben we je uitgenodigd,’ zei Lindsay. ‘Miles was zó enthousiast over je dat we dachten dat je... nou ja... Dat je net als wij was.’ Lindsay bracht de fles naar haar mond en nam een grote slok, haar keel bewoog op en neer. Toen ze klaar was, zette ze hem neer zonder ook maar een krimp te geven. ‘Sorry hoor.’ Ze liet haar tong over haar bovenlip glijden. ‘Ik kon gewoon niet wachten.’

Maya wierp een blik op Nikki en Annalee. Allebei keken ze vol verwondering naar Lindsay, alsof ze net een waanzinnige turnbeweging had uitgevoerd. Nog even en ze gingen klappen.

Ze keek Lindsay weer aan. ‘Dat ben ik ook,’ zei ze.

‘Sorry?’

‘Ik ben... net als jullie.’

‘Laat maar zien dan.’

Maya pakte de fles.

‘Top. Zuipen, meid!’

Maya deed haar ogen dicht en dacht aan Miles. Ze dacht aan zijn lippen die die woorden hadden gevormd. *Anders dan andere meisjes.*

Ze dacht aan zijn lippen.

Ze bracht de fles naar haar mond en hield haar hoofd naar achteren net als Lindsay had gedaan.

Even viel het wel mee, tot de smaak tot haar doordrong, die nog veel erger was dan de lucht. Zoiets hoorde je toch helemaal niet door te slikken – iets als schoonmaakmiddel of kerosine. Het was ook

scherp. Het brandde in haar keel en kwam toen met een dreun in haar maag. *O, nee...*

Maya kokhalsde. Het kwam allemaal weer boven, veel sneller dan ze het had doorgeslikt. Ze liet de fles los en sloeg haar hand voor haar mond. *Nee, nee, niet nu, alsjeblieft...*

‘Hé, niet laten vallen.’ Nikki ving de fles op voordat hij omviel. Maya’s hoofd draaide en tolde – de hele kamer kolkte alsof hij vol water stond en iemand de stop eruit had getrokken.

‘Nee zeg, meen je dat nou?’ zei Annalee. ‘Die gaat kotsen.’

‘Je had het al gezegd, Linds.’

‘Nee, nee...’ zei Maya. Het gaat wel, probeerde ze te zeggen, maar ze kreeg de woorden er niet uit. Ze zat in elkaar gedoken op haar knieën.

‘Tjonge jonge, wat is ze volwassen.’ Nikki begon te lachen en Annalee gilte: ‘Goor!’

Maya beseftte dat ze Lindsays hoogpolige, roze tapijt onder de bra-menbrandewijn kotste.

‘Ja,’ zei Lindsay. ‘Ik had het al gezegd.’

Maya zag een prullenbak in de hoek bij het bureau staan, maar het was al te laat. Ze staaarde naar de troep op het tapijt. Waarom hadden ze haar die prullenbak niet gegeven?

Ze knipperde hete tranen uit haar ogen en veegde met haar hand langs haar mond. De hand trilde. *Niemand haalt even wat water voor me. Niemand vraagt of het wel gaat.*

‘Tja, je bent dus niet een van ons,’ zei Lindsay. Ze begon te lachen en Annalee en Nikki lachten met haar mee.

‘Het... het spijt me,’ zei Maya.

Daarop werd het kakelende lachje van die trutten nog erger. *Waarom ben ik hiernaartoe gegaan? Waarom dacht ik dat ze mijn vriendinnen waren?*

Maya moest opstaan. Ze moest opstaan en iets grappigs zeggen om de situatie te redden. Ze pakte de zijkant van Lindsays bureau vast, hees zichzelf overeind... en toen zag ze het. Het groene lichtje op

Lindsays donkere computer. De webcam stond aan.

‘Zeg maar dag tegen Miles!’ zei Lindsay.

‘Nee...’ Maya staaarde naar de screensaver – vuurwerk aan de nachtelijke hemel. Het scherm stond in slaapstand, maar de webcam had de hele tijd aangestaan, de webcam met een open verbinding met Miles. Miles had alles gehoord, hij had alles gezien.

‘Ik moet mijn vent wel vermaken.’

Nikki zei: ‘Dat moet je op YouTube zetten, Linds.’

Maya liep weg, de slaapkamer uit, de woonkamer door naar de voordeur, waar ze morrelde met de sloten, terwijl het gekakel haar achtervolgde, het gelach van die trutten. Pas toen ze het appartement uit was, door de hal liep en op het liftknopje drukte, begon ze het echt te voelen. Schaamte. Als een enorme golf die over haar heen spoelde, de afschuwelijke herinnering, het gelach dat door haar hoofd echode.

Doorgestoken kaart. De hele week was doorgestoken kaart geweest. ‘Anders,’ hadden ze gezegd. En Maya had het geloofd. Ze had het durven geloven, zoals ze had durven geloven dat deze meisjes haar vriendinnen wilden zijn.

Zoals ze had durven geloven dat Miles... *Miles*.

Maya weigerde de tranen toe te staan voordat ze veilig in de lift stond, ze op het knopje voor de begane grond had gedrukt en de deuren dichtgingen. Toen begon ze te huilen. Tranen stroomden over haar gezicht, verstikten haar. Even later snikte ze hartverscheurend.

Ze slaagde erin zich te vermennen toen de liftdeuren opengingen, maar ze zag er niet uit, dat wist ze. De portier stond met een vrouw te praten. ‘Hier is mijn kindje nog een keer,’ zei hij. ‘Is ze geen engeltje? Als ik die ogen zie, dan smelt ik gewoon.’ Hij liet haar een foto op zijn telefoon zien en ze keken niet eens naar haar.

‘Wat een schattige hond,’ zei de vrouw.

Maya stelde zich voor dat ze onzichtbaar was, een geest.

Zonder op of om te kijken stapte Maya de ijskoude nacht in. In elkaar gedoken en met een droge mond. Ze pakte haar telefoon om haar va-

der te sms'en dat ze naar huis kwam. Toen ze hem aanzette, zag ze een nieuw berichtje.

Van haar moeder.

Lieverd, kunnen we praten? Bel me.

Maya begon bijna weer te huilen. Ze zette haar telefoon uit en duwde hem diep in haar zak weg.

Eerst wilde ze dat gevoel van schaamte kwijt. Ze ging wel lopend naar papa en Faith, en als ze met haar wilden praten, zou ze gewoon zeggen dat ze moe was. Dan ging ze direct naar haar kamer, deed ze de deur op slot en zou ze in haar eigen bed in slaap vallen. Morgenochtend zou ze haar vader vertellen dat ze naar een andere school wilde, waar ze zich onder een andere naam zou inschrijven, met een Brits accent zou praten en nooit, maar dan ook nooit meer met iemand zou drinken.

Het klonk stom, maar het was in elk geval een plan. En ieder mens had een plan nodig. Zelfs een meisje dat op een donkere, koude avond door de straten van Chelsea liep na een logeerpartijtje dat fout was gegaan. Een meisje dat zich kapot schaamde, uitgedroogd was en het ijskoud had omdat ze haar jas was vergeten. Een meisje dat nooit iets verkeerd had gedaan, dat het niet verdiende zich zo te voelen, dat wilde huilen en huilen om nooit meer op te houden.

Een meisje dat nooit meer thuis zou komen.

Negen uur eerder

De wachtkamer rook nog steeds hetzelfde... naar koude koffie en schoonmaakmiddel. Of misschien was het de zojuist verdrongen herinnering die aan haar geheugen trok, die nog geurde. Het was voor Brenna Spector nooit gemakkelijk om het verleden en het heden van elkaar te ontwarren, maar hier was het helemaal moeilijk, in de wachtkamer van haar vroegere jeugdpsychiater, die – op de verzameling *Nick Jr.'s* en *Teen Vogue's* in het rek naast de enorme blauwe zit-zak na – niet was veranderd sinds de laatste keer dat Brenna hier was geweest: op 29 april 1988, *een regenachtige vrijdag...*

Brenna ritste haar tas open; voor haar gevoel voor de duizendste keer die middag. Ze stak haar hand erin en raakte de kaft van het dagboek aan. *Blijf hier.*

Ongetwijfeld was dokter Lieberman van mening dat zijn patiëntjes het gebrek aan verandering geruststellend vonden. En hoewel de meeste er vast zo over dachten, was het voor iemand met hyperthymia een aanval op de hersenen. Brenna leed al aan deze aandoening (of was ermee gezegend, afhankelijk van hoe je erover dacht) sinds haar elfde en het dwong haar (of stelde haar in staat) om zich met al haar zintuigen elke dag van haar leven tot in het laatste detail te herinneren. Vrijwel alles kon een herinnering losmaken die zó levendig was dat het leek alsof ze haar opnieuw beleefde. Maar om na twintig jaar terug te gaan naar je oude psychiater en te ontdekken dat het er

nog net zo uitzag en rook als toen? Schei nou toch uit.

Brenna wist niet of ze het slachtoffer was van een bizar experiment van een sadist of dat ze in 's werelds ergste aflevering ooit van *Punk'd* zat. Hoe dan ook, ze kreeg meer flashbacks te verwerken dan een heel seizoen aan soaps en wenste dat ze ergens anders in het gebouw kon wachten: in de lobby, het trappenhuis, de bezemkast. Alles beter dan hier.

Maar Brenna moest hier wel zijn, want haar dochter had hulp nodig. Als je het zo zei, klonk het erg dramatisch, maar Brenna's leven wás dramatisch. Althans, de laatste tijd. Al meer dan tien jaar werkte Brenna als privédetective, gespecialiseerd in vermiste personen – werk dat lange tijd voornamelijk saai was geweest en veel onderzoek had gevergd, met hier en daar wat onthullingen en gevaar ertussendoor. Maar sinds afgelopen herfst had Brenna bijna alleen maar onthullingen en gevaar meegemaakt en dat had duidelijk zijn weerslag gehad op Maya.

Althans, daar was Brenna van uitgegaan.

Vorige week had Maya tijdens het eten een hap kip met Parmezaanse kaas genomen en een vies gezicht getrokken, waardoor Brenna bang was geweest dat de kip niet lang genoeg in de oven had gestaan.

‘Gaat het, lieverd?’

‘Ja. Alleen...’

‘Ja?’

‘Ik denk dat ik naar een psychiater moet.’

‘Wil je naar een psychiater?’

‘Jij kwam als kind bij een. Wat denk je van hem?’

‘Maar waarom?’

‘Ik... Ik wil gewoon met iemand praten.’

Maya had er verder niets meer over gezegd en Brenna had niet aangedrongen. Ze had niet gezegd: *Je kunt toch met mij praten*, want zelfs als Brenna zich haar eigen tienerjaren niet zo extreem goed had kunnen herinneren, kende ze de situatie goed genoeg om te beseffen dat je moeder in vertrouwen nemen ongeveer net zo aantrekkelijk was als

een leveroperatie zonder verdoving met een portie spuitjes erbij.

Twee weken daarvoor was een gestoord mens bij Brenna thuis binnengedrongen en had Maya een mes op de keel gezet. Maya deed alsof het haar niet raakte, maar zeg nou eerlijk, wie zou er niet naar een psychiater willen na zoiets? Wie zou daar geen nachtmerries van krijgen? En wie zou daar nou met haar moeder over willen praten, terwijl dat gestoorde, met een mes zwaaiende mens helemaal niet in het appartement zou zijn geweest als ze geen moeder had gehad met zulk onthullend en gevaarlijk werk?

En dus had Brenna geen vragen gesteld. Toen Maya de volgende dag naar school was, had ze de telefoon gepakt en het nummer ingetoetst dat ze voor het laatst op haar moeders lichtblauwe toestel had gedraaid op 4 mei 1988. 'Ik ben een oud-patiënt van dokter Lieberman,' had ze tegen de onbekend klinkende receptioniste gezegd. 'En mijn dochter heeft hulp nodig.'

Maya zat nu al drie kwartier op de kamer van dokter Lieberman. Brenna wilde niet net als haar eigen moeder klinken, die heel onredelijk na één sessie al had verwacht dat haar dochter haar volmaakte geheugen zou 'waarderen en accepteren', maar toch hoopte Brenna dat Maya genezen was. Ze hoopte dat dokter Lieberman in die drie kwartier iets had gezegd – het maakte niet uit wat – waardoor ze weer zichzelf was; dat redelijk nette kind wiens diepste, duisterste geheim was dat ze haar oude *Rupsje Nooitgenoeg* uit de doos met spulletjes voor de bibliotheek had gepakt en achter op haar boekenplank had verstopt.

Het spijt me, Maya, dacht Brenna. Het spijt me zo...

Ze had geen idee gehad dat de gestoorde DeeDee Walsh zou opdruken op een moment dat Maya alleen thuis was. Als Brenna dat had geweten, zou ze de hele zaak hebben laten zitten, hem zijn vergeten, ook al had hij nóg zo veel te maken met de verdwijning van haar zus. Niets – zelfs Brenna's zus die al achtentwintig jaar vermist werd niet – was het waard om op 21 december om acht uur 's avonds naar huis te stormen na het sms'je van de gestoorde DeeDee. Niets was het waard om

haar eigen voordeur open te moeten maken met dat sms'je in gedachten – DeeDee's mes op Maya's keel, *Brenna's hand trilt op het moment dat ze de sleutel in het slot steekt. Haar hart klopt in haar keel en het zweet loopt langs haar rug omlaag...*

Hou op. Blijf hier. Brenna stak haar hand weer in de tas en raakte het dagboek aan. Ze haalde het eruit, sloeg het open en bladerde er langzaam doorheen zonder echt te lezen. Ze keek naar de letters, de zachte indrukken waar de pen op het dunne papier had geduwd, de krullen aan het eind van de Y's en J's. Ze stelde zich de hand van haar zus voor, Clea's hand die de pen vasthield en die haar in het heden hield.

Ironisch, hè? Clea's verdwijning was de traumatische trigger voor Brenna's hyperthymesia geweest en Clea's dagboek was wat Brenna in het heden hield.

Het dagboek was vier dagen geleden in een dikke bruine envelop bezorgd. Zonder briefje, zonder afzender, alleen met een poststempel van Los Angeles. Ze had geweten van wie het was en wat erin zat. Ze had zelfs al een gekopieerd exemplaar van de handgeschreven pagina's gezien, maar toch had ze naar adem gehapt toen ze de envelop had opengemaakt. *Haar dagboek.* Het dagboek dat Clea jarenlang had bijgehouden voor- en nadat Brenna haar bij zonsopgang in die blauwe auto had zien stappen bij een man achter het stuur die ze niet kon zien, maar wiens stem ze nog altijd kon horen, diep en vol.

'Je ziet er zo mooi uit, Clee-bee.'

Een man die Bill heette. Brenna had dit in het dagboek gelezen, dat begon toen Clea dertien was en een maand na haar verdwijning op haar zeventiende eindigde. Zo vreemd dat hij zo'n alledaagse naam had, deze schaduw die Brenna's dromen en haar hele leven beheerste. Door de jaren heen had Brenna hem in gedachten vele namen gegeven: de Grote Boze Wolf, Hij-Die-Niet-Genoemd-Mag-Worden, Volledemort. Nooit Bill.

Clea had zijn achternaam niet genoemd in het dagboek en ze had ook niet geschreven waarom ze twee weken nadat ze ervandoor was